

ОБРЕЧЕНОСТ

© Росен Борисов, автор, 2015 г.
Електронно издателство Е-същност, 2015 г.

Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

ОБРЕЧЕНОСТ

поезия

Росен Борисов

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Някъде там, където...</i>	6
<i>В окото на прозореца...</i>	7
<i>В настръхналите клони на косите ти...</i>	8
<i>На К.</i>	9
<i>Не искам да докосвам косите ти...</i>	10
<i>Подарявам ти банани...</i>	11
<i>Понякога се замислям...</i>	12
<i>Обяснение в любов</i>	13
<i>Лепило за луни</i>	14
<i>Бестселърът на гадното ми самочувствие...</i>	15
<i>Любов по време на залез...</i>	16
<i>Виното, кръвта и любовта</i>	17
<i>Чаках...</i>	19
<i>Много любовно стихотворение</i>	20
<i>Измислих те...</i>	21
<i>Ние, реката и още нещо</i>	22
<i>Нещо, което е трябвало да кажа преди много години</i>	24
<i>Ако съм най-вече</i>	26
<i>Харесва ми...</i>	27
<i>Любовта като НЛО...</i>	28
<i>Апарат за любовно налягане</i>	29
<i>Подсъзнателни ъгли</i>	30
<i>Амнезия</i>	31
<i>Когато бъркат в мислите</i>	32
<i>Приливите на хладилника в мен</i>	33
<i>Изчезналите китове се хранят с революции</i>	34
<i>11-ти септември на кръвта</i>	36
<i>Към моите читатели</i>	37
<i>Към моите читатели 2</i>	38
<i>Топката</i>	40
<i>Позиция</i>	42
<i>Склеротично</i>	43
<i>За морето</i>	44
<i>Уморих мисълта...</i>	45
<i>Кучешност</i>	46
<i>Спомен за рисунка</i>	47
<i>Луната, с меки пръсти...</i>	48
<i>Същевителни</i>	50
<i>„Свалям ти шапка, скучна бабичко“</i>	51
<i>В очите ми с галопа на конете ти</i>	52
<i>Притча за Ной</i>	53
<i>Разстоянието между нас</i>	54
<i>Когато мечтата стане истина</i>	55
<i>Съм посоките на Европа</i>	56
<i>От другата страна на вратата</i>	58
<i>От другата страна на вратата 2</i>	59

<i>От другата страна на вратата 3</i>	60
<i>Хроника на 18%</i>	61
<i>Мълчанието на лудостта или лудостта на едно мълчание</i>	63
<i>Презентация на богохулство</i>	65
<i>Съмване</i>	66
<i>Испания на върха на копието</i>	67
<i>Самота</i>	68
<i>После и след това</i>	69

Някъде там, където...

Някъде там, където
дъното ражда вика
или не, някъде там,
във вика на дъното,
или не, някъде там,
в дъното на вика,
или не, някъде там, където
викът няма дъно,
се събуждам,
сякаш след любов

В окото на прозореца...

В окото на прозореца
лялото оглежда
южния си дъжд.
И си помислих –
вятърът
бърка в очите ти.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

В настръхналите клони на косите ти...

В настръхналите клони на косите ти
умира близостта ми като славей
и пръстите напипват само спомени,
забравени по пулса на снагата,
където ще оставят девет белега
ноктите на земното притегляне.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

На К.

В мълчаливите коси
нощта прегризва
утрото, разтваря
късните си шкафове
и разсипва
по килима минало.

В мълчаливите коси
две ръчички ровят
за усмивка,
сякаш търсят
щастие по покривите.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Не искам да докосвам косите ти...

Не искам да докосвам косите ти.
Не искам да докосвам лицето ти.
Дори не там, между краката ти.
Себе си искам да докосна.
Ако ме има.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Подарявам ти банани...

Подарявам ти банани
за рождения ден,
не защото обичаш банани,
а защото напомнят за нощта
на свитите колена.

Подарявам ти онези банани,
които приплъзвах
по вътрешната страна на бедрата ти.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Понякога се замислям...

Понякога се замислям
колко неща обичам,
докато те обичам

Само морето

не спрях
да обичам,
докато обичам
теб

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Обяснение в любов

На Д.

Няма как
да бъда този
за който ме мислиш
няма как да стана
махалото на Фуко

отдавна не подлежа на измисляне
отдавна съм там
където се умира

В теб

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Лепило за луни

На Д.

Облечи ме в смисъла си,
говори ми луди неща,
пипни ме там,
където ги пипат мъжете

и

стъписаните ми пръсти
ще разчленят спомените,
където вирането в нищото,
е разцепило луната ни надве

и

с погледи
ще съединим парчетата.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Бестселърът на гадното ми самочувствие...

Бестселърът на гадното ми самочувствие
изстърга спомените от небето ти.

Тананикам си (по) обратната страна на луната
и Флойд са по-реални от нашето общуване.

Нали разбираш, че не се обяснявам в любов,
обяснявам се в докосване,
което е достатъчно за всичко.

И от отвъдното си спомням,
че бестселърите са зимата на твойто недоволство.

Някакси нахално би било
да пиша тези думи,
но го правя с надеждата,
че няма да ги прочетеш
или, че не би ги разбрала...

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Любов по време на залез

На Д.

„Аз исках да напиша стихове
за гъвкавото злато на косите ти,
за люляка във нашата градина.
Но спря дъждът и над стобора вехт,
по влажните квадрати на асмите,
небето просна дрехата си синя.”

А ето какво се получи:

Позволи ми да стигна завоя на твоето щастие!

Правя крачка назад,
да налучкам ритъма на приближаване.
Когато умореното слънце
достигне сблъсъка на отвесното падане,
любовта ми ще бъде там,
точно на границата на залеза.
И, за да не прилича на самоубийство,
ще ми трябва спасението на погледа ти.

Ще бъдеш щастлива с цената на един поглед.

„Не се присмивай, аз разбирам сам,
че, вместо в търпеливата мастилница,
съм натопил перото си във здрача!”

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Виното, кръвта и любовта

С един замах
събори чашата от масата.
А ми се пиеше от виното,
нищо че е вече кисело -
киселото
издържа всички ветрове.
Нали е вино,
изстискано от мургавите нощи...
на устните ти.

Такова вино ври
като бързеите на река
по облачните улици на погледа,
по нарязаните пръсти от обичане,
по дънчената извивка на бедрата ти.
Но не мога да стигна до виното,
освен чрез разрушаване
на каменната къща от обещания за после
или ако не срежа устните ти,
навръщане от вчера,
подложил усмивката си
като чаша на нощта.

Да пия вино или кръв -
ще наречете тези склонност
вампирско предложение за бъдеще,
но аз опитах по човешки -
дните се превърнаха
в разкаляното разстояние
на понеделник срещу събота.

и мисълта ми стана
на парчета нежност,
готови за убиване -
мушни ги
в студения джоб на якето,
при скалпела на ръката си.

Пиянството е форма
от привличане на същности,
захвърлили умората на времето
и само ти, изпита като вино,
ме връщаш в трезво състояние,
додето не напълня нова чаша
от нагласата за скършено докосване.

Но няма чаши.
Масата е празна.
И празна е ръката ти,
виновница за тази бъркотия
по пода на доверието.
И вино няма -
отдавна е изпито,
и кръв...
отдавна е изтекла.
Остават само някакви вгорчени мисли -
спомен за откраднати съкровища -
бледи отражения на черната ми същност,
вяра че ще дойде нещо хубаво,
но вярата и истината
се убиват винаги взаимно
и аз, взаимно,
съм изправен между тях.

А мислех да напиша,
че те обичам
кисело,

но вдървеното съзнание
се обърна по надолнището
на измислената близост.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Чаках

чаках да се върне
почернелият дъжд
във ветровете

на ръцете ти

влязох в очите
защото обичането
е повече от това
да погребваш любими хора

и не защото ми липсваше синьо
и защото нямах посоки
и не защото...

никога няма да забравя
никога няма да забравя
никога няма да забравя

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Много любовно стихотворение

уморих се да полагам глава
между краката ти
вече осемнайсет години откакто
езикът ми изсъхна от
говорене по вятъра на
междубедрията

беше време
с отхапани мигли
ти казах че по тази улица
на вечерта
куцат бледите ни сенки
и умират в края ѝ

отговори че
смъртта е само фикция
миксирана от навика
на уличните лампи

и когато зимите
на всичко ставащо

затръшнаха краката

пресушавайки морето
на езика

мисля че точно тогава
се сетих един стих:

„Когато ти решиш да си заминеш,
недей си взема сбогом нито с мен,
нито с морето...
Иди си без да се сбогуваш.“

но не ти го казах

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Измислих те

измислих те
както морето измисля вълните си

подреждах сънища
вървах по вода
докосвах същности
изтривах грешки

но взривът на събуждането
подреди с откъснати пръсти
абсолютната реалност
че няма как да съм море
измислящо вълните си

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Ние, реката и още нещо

вярвя по единия бряг на реката
ти вървиш по другия
това е една съвсем нормална река
извиратца криволичеща и вливаща се
и толкова широка че да се чуваме

преди време тръгнахме от извора
и вървим по течението

веднъж ми каза да побързаме
за да се движим със скоростта на реката
отговорх че е по-добре
да се движим нормално

понякога избързваш
забравяйки кое е по-добре
зная че си някъде напред
но това не е достатъчно
защото искам да те виждам
обръщаш се да ме потърсиш
забравила че не вървим един след друг
а успоредно
изчакваш ме
и аз задъхано се връщам

друг път загърбваш реката
спорейки с небето за слънцето
после търсиш опора в присъствието ми
викаш ме с гръб към мен
и съвсем естествено ме няма
за да ти кажа че този спор
е предварително безсмислен
защото небето е запознато със своите същности
по-добре отколкото ние

и когато се обърнеш
от страх да не останеш сама

казваш че всички реки
се вливат в морето
и по плажните му ивици
лежат хора разпънати на кръст

пишело го в някаква книга

чувал съм че има море
разбира се
но това за кръстовете
ми се струва пресилено
и няма смисъл да бързаме
за да се уверим дали е истина
може само да се загубим

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Нещо, което е трябвало да кажа преди много години

На Д.

в редакцията ма мислите ми
желанието за оставане
е само виртуално
каквото беше всяко мое завръщане
в прегръдките на вятъра

но не се сещам откога те наричам вятър

може би асфалта си спомня
освирепял от пресечените кръстовища
и празнотата на всеки ъгъл
може би си спомня въздуха
вдишван толкова пъти
със черен спазъм в дробовете

а може и никой да не си спомня
защото тези неща са важни само за мен
и паметта отчита само себе си
нормални понятия в един нормален свят
но само ако светът е нормален

и понеже
не се сещам откога те наричам вятър
и защо точно така
а и защото децата ме питаха
след дългото мълчание на ръцете ми
мога да ти кажа че те обичам
без страх че ще загубя нещо
отдавна всичко съм изгубил
освен теб разбира се
и вятъра

а желанието ми за оставане
е виртуално завръщане
може би защото си измислена

но ако беше така
щяхме да измисляме живота си
което се опитах да направя
преди много години
и ми останаха тези ситни бръчици
от външните страни на очите
за които казваш
че ми отивали
но които изрисуваха лицето ми
с провала на измислянето

и сега знам
че мога да ти кажа че те обичам
без идея за безсмислена виртуалност
и без страх че ще загубя нещо
отдавна съм изгубил всичко
но всичко което бях измислил
освен теб разбира се
защото не ми стигнаха сили
да те измисля
и вятъра
защото не ми остана талант
за друга истина

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Ако съм най-вече

ако съм стоп си колата която не спира
ако съм тъмно си крушката която ще светна
ако съм полет си крилото което рисувам

ако съм лист на дърво
ако съм вятър
ако съм нощ на луна
ако съм сутрин

ако съм
ти си повече

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Харесва ми

харесва ми
когато минаваш гола...

и ми трябваха 7% далечност
в 9-те кръга обреченост
за да те сътворя наново
като Христос в

църквите на очите ми

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Любовта като НЛО

преди обещания сняг
преди призимената луна
преди белезите по огледалото...

не разбираш ли че това което усещаме в нас
е равновесието между моя час и твоите минути
на спрялото време

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Апарат за любовно налягане

когато ми каза
че спирам да съществувам за теб
и че трябва да отида
не змам къде си

ми се отместиха полюсите
без маите да подозират за това
без маите
без да подозират
без това

една ледникова епоха на вените
се оказа невъзможна метафора
за (ми)кръвното налягане

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Подсъзнателни ъгли

беше време загасях
цигари по гърдите
ти
наричаше ме идиот
а това беше само
моят начин на обичане
нали казват че боляло
проблемът е че отказах
цигарите

с виолетова небрежност
прекъсна живота ми
на трийсет и няколко
без кръст, без голгота, без
есен по улиците
а имах такива планове за сезоните

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Амнезия

Върти ми се из главата един текст
след толкова време и толкова време
но не си спомням началото
и края не си спомням
спомням си само теб

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Когато бъркат в мислите

На Ема

Една жена
на прага на измислицата
на границата на въображението
е само мисъл в мисълта Посягам
с докосване да докажа съществуването
и(...) е по-истинска отколкото
ако беше истинска

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Приливите на хладилника в мен

когато се прибирам си представям спокойствието на всяко присъствие в стаята
че ти си там и децата телевизорът импровизира сериал на бъдещето
забравила си че понякога те обвинявам за смисъла на тези сериали
и безброй пъти съм ти казвал че ако някога съм хладилник
компресорът е този който произвежда студеното в мен
това е елементарна констатация
но все пак трябва да се сетиш за нея тук и сега

избирайки този апартамент без асансьор и стълбите които трябва да
изминеш
за да отвориш вратата към всичко мисля че забравихме едно важно
нещо
умората от пътуването аз към тебе и ти към себе си

трудните неща са тези които решаваш с целувката ми и затова когато
се прибирам
си представям спокойствието на всяко присъствие в стаята
и изкачвайки се по стълбите си мисля че е по-добре да няма
асансьор към теб
защото това ми дава правото да се усъмня в разстоянията
онези разстояния определящи разликата между морето и сушата
и дават оправдание да се каже че няма разлика
но разликата е там че когато ти идваш аз си отивам
или когато аз идвам и ти идваш
може би тази мисловна игра на идването и отиването са продукт
на едно пренебрежително философско интерпретиране на приливите
но това е само може би

извън него
е онова присъствие в стаята за което говорех и всичко друго
за което ще стане въпрос друг път поради свенливостта ми на трезва
глава

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Изчезналите китове се хранят с революции

Все някога ще кажа нещата,
за които вие не можете
и не искате да говорите.
Но засега ще мълча,
защото вятърът на безсмислието
отвява думите в открито море
и китовете, лакомо, ги превръщат в мълчание.
Китовете са добри животни,
но озлобени от изчезването си,
поглъщат истините за нещата,
за да остане нашето говорене
само бледо отражение
на Великата Френска Революция.

Вървя по същите улици,
по които вървите и вие,
спявам се в същите неравности,
блъскам се в същите стени на мисълта си
като вас, като тях... като нас.
И, ако всички улици
отвеждат към морето
(което е сигурно),
означава, че морето
е мястото на всяко завръщане
към истините,
единственият непрецакан остатък
от планетата на мислите ни,
единсвеното вярно уравнение
на безумната любов към себе си
и трансцедентното привличане на
същности, забравили кои са.

Но засега ще мълча,
не защото предполагам,
че е възможно
сами да се досетите,
а защото се обиждам от
насрещните мълчания,

от изречените думи,
разхвърляни като салфетки по улицата,
от напразното говорене
за изчезналите китове,
от самотната ми среща
с умореното морето...
където вас ви няма.
Може би сте сбъркали пресечката.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

11-ти септември на кръвта

Плуват стари ладии в кръвта ми,
от онези, дето ги сглобяват небръснати корабокрушенци,
на самотен остров, в южните морета.

Стари ладии, събрали греховете от Адам и Ева
до последния ми крясък към децата,
по стръмната ми кръв нагоре,
към водопада на сърцето
плуват.

Ако достигнат и запушат клапите,
след мен остават злобни погледи,
щи споменавате: умря
от ладии във вените.
Каква нелепа смърт!
Но не!

Подсъзнанието утаява
отложената ти любов
а ладииите корабокрушираха
в мъртвото вълнение на очите ти
потънаха към дъното на вените
завинаги

и скапаното чувство за ирония
конструира кораби от бъдеще
за откритите води
и мъртвите вълнения
за далечно плаване
без намеса на небръснати корабокрушенци
и всички острови ще станат обитаеми
небостъргачи от стомана и бамбук
ще никнат по скалите на доверието

поне докато дойдат самолетите

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Към моите читатели

Очите ми са облачни
защото няма как да изрека
разстоянието между нас
и думите увисват
на бесилото на погледи очудени
пързаящи се погледи
по това което казвам
но мъртва мисъл
се стича по значенията

Няма как
да поръся манджите ви с истини
да ги излапате набързо
и да помъдрееете
Да изчукате набързо Гьоте
и станете съавтори на „Фауст“
Няма как

Вгледайте се в мен внимателно
и когато се разкалят
очите ви от взиране
може да ме проумеете

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Към моите читатели 2

Доскучава ми
от митингите по сърцето
То е кълцано кълцано
Но митингите ви
нямат общо
с режещите индтрументи
Едни плакати
лозунги
обещания
и много викате
колко шум...
за нищо бяха казали
Гледам ви отгоре
и се чудя
защо не правите
любов а не война
като в родината на митингите
Доскучава ми
онези другите
ги бива
кълцат хората
вадят го
милото ми сърце
с голи ръце го вадят
не вярвате – справка:
Калин Василев (който иска)
И кълцат кълцат
ослеПЕЯТ ли ножовете
точат ги набързо в мисълта си
и пак
като си тръгнат
прибрали ги за после
събирам парчетата
слагам ги на мястото
и сякаш нищо е било
остават белези
но и избухнало щастие остава

Така правете бе хора
иначе ми доскучава

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Топката

„...а аз

съм познала отдавна всички пътища водещи до една цел
и тази Голгота не ми е нужна"

"Yours sincerely"

Еми Цветкова

Засяда, казват, топка в гърлото.
Онемяваш, уж ги знаеш, а ги няма думите
и мълчанието продължава да мълчи.

Имай смелост и бръкни с юмрук в устата си,
въпреки, че може да ти се догади
и да повърнеш всичко премълчано!
Изтръгни я, нищо че ще счупиш маникюрите,
нима, като изрежем ноктите,
си мислим, че отпадъкът
е оста вена следа за поколенията?

Имай смелост,
блъсни я в масата
Присегни за нож и кълцай
На хиляди парчета
вземи я в длани мачкай я меси
пак я кълцай
месия я пак
Изпсувай я на топка
със злоба я хвърли в боклука
при любовните бележки на децата
джойс буковски бекет отвори
няма значение
който най-бързо хипнотизира
извади я огледай внимателно
на какво ти прилича
при капка съмнение
изплискай с нея водата от тоалетната
нека кажат че предизвикваш вълнение
да пътува през озоновата дупка ако ще
с големия чук оня за убиване на малки бездария

разбии чинията за неотложните си нужди
спипай я пак

и ще дойдат думите

Така правя аз.
Помага.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Позиция

Провирах любовта си през ключалките
на очите ти и между нас се мръкваше.
За себе си поиска много малко-
земя, звезди и ... мъжката ми дързост.

1987

Шумен

Росен Едикойси

и потъвам в чалгата...

На минута от себе си
сещам се за стълбата и дявола
за Смирненски и Цепелин се сещам
и замирисва на... завръщане

Лапите на облаците
надраскаха увисналото слънце
от кръвта напръскала косите ни
разстоянията девствени останаха

погалвам както някога главата
на изведнъж растящия ми син
цитирам му Бретон

...и се завръщам в себе си

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Склеротично

цигара кафе
скандал с жената която обичаш
децата спят в леглата
роса по зениците

пресичаш булевардите
близо до пешеходните пътеки
пищящи гуми те фиксират
на два метра от истината

на 40 се заглеждаш
не по жените а по дърветата

псуваш към амортизираната дума „мечта“
приятелите те забравят
и ти ги забравяш

започваш да вярваш в неща
в които отдавна вече не вярваш
онези истинските

не не полудяваш

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

За морето

„ За мен изкуството е храм, в който ти
трябва да влизаш само на пръсти и то,
след като се събуеш на прага.”

Георги Марков

В стаята ми няма море,
мисълта се мъчи да го създаде,
но то не се поддава на абстракции,
защото настроението ми е счупено,
като изпуснатата чаша от деветия етаж,
на 11-ти септември, в мига на удара.

Нареждам на брега аБОРИГЕНИТЕ на мисленето
Режа въжето на слънцето
...И от тъмната вода се надига цунами
голямо колкото Историята

...И аБОРИГЕНИТЕ
чакат своя Христос

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Уморих мисълта...

1

Уморих мисълта,
бавно напуснах пространството
от глаголи. На слизане
тръгнах залитайки,
вместо надолу. Но без
да броя стъпалата - знаех,
че са пак толкова.
Преди да затворя вратата,
под носа на една измислица,
не помня в каква
концентрация на искреност
е съществувало присъствието ми.

2

Прескочих главата,
но цопнах в локвата кръв.
Не пресметнах крачките
и стъпих с десния.
И щяха да останат петна,
ако всичко това беше истина.

3

Опънаха два реда въжета
и комшиите започнаха питане.
Реката държеше позиция,
по-тъмна от черно количество.
И всичко започна от никъде.
Вятърът духна прането.
Реката достигна оградите,
разделящи сегашно от минало.
Някой задърпа камбаната.
Но водата преля върху моста,
после преля и прозорците,
загаси в камината огъня
и добре, че нямаше никой.
Отдавна всички бяха измрели.

Кучешност

Кучета стари
празнуват по кучешки
останки от кули.

Насред буницето
кучките кучат
мирис на кученца.

С дарба за блудство
кучешки челюсти
давят гърлата си.

Кучета радостни,
кучета весели
ляят небето.

И малко смешно,
и малко тъмно
търсят куршуменост.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Спомен за рисунка

„Всички ние сме измислени личности.“

Владета Йеротич

1

Мислят те за някой,
но ти си само себе си
и не знаят,
защо е изтръгнат полилея
и таванът е ослепяла котка;
защо фотьойлите са обърнати обратно,
а сядаш разсъблечен върху прага
и защо желанията
останаха
някъде в ниското;

2

нарисува лицето си
да се усмихва ехидно,
после излезе
и ги остави да те мислят за някой.

3

Ето ме но все пак съм
тук в леглото
облечено от мисли Таванът
съблича нощта си
и тя пада омачкана
върху лицето ми Дочувам звук -
почукване по пространството
ръката отскача като телефонен звън
и мисълта подрежда
въздуха на килограми

Някакви стъпки съобщават присъствие
но веднага се сещам че съм измислен

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Луната, с меки пръсти...

Луната, с меки пръсти,
описва самотата на прозореца,
стича се на капки в тишината
и тишината става кръгла.

Часовникът пада,
сякаш е бутната масата.
Поглеждаш ръката
и виновно изпадаш в незнание.

Заспиваш встрани от истината,
но омагьосаното слънце
опипва с мръсни ръце
квадрата на прозореца.
Убийствената светлина
приближава застрашително лицето.

Събуждаш се с желание за бягство,
но желанието е по-силно от бягството
и оставаш.

На другия край включиха радио.
Автобусът се обърна на осмия завой.
Общината забрани болниците.
След два дни ще съобщят за убийство.

Концентрираш се,
ставаш невидим,
сещаш се, че всичко е естествено,
измисляш направление и тръгваш.

На пешеходната пътека
или след това,
нещо в главата се надига,
расте да големината на щастие
и нежно избухва.

Часовникът трака ритмично

в чест на някакво умирање,
сякаш е бутната масата.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Съществителни

Обичаш
сегашното време на глаголите
прилагателните мразиш
а съществителни няма

И това стихотворение
се наричаше: СЕГАШНО
ВРЕМЕ НА СЪЩЕСТВИТЕЛНИТЕ

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

„Свалям ти шапка, скучна бабичко“

ИСТОРИЧЕСКО СНИЗХОЖДЕНИЕ

П.П.

Свръх

ИндивидуАз

Сетива

Звук

Светлина

Воля за

Поток на

Митът за

Погнуси

Песен за Ролан Б

Ферденанд дьо Фуко

Носорозите на Фром

В очакване на

XXI=XXII и т. н.

ЛИРИЧЕСКО ПРЕКЛОНЕНИЕ

Той вървя и стигна до Реката.

Реката вървя и стигна до той.

Нито спря,

нито потече,

само разбра,

че той скочи.

ЦИТИРАНО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Свалям ти шапка, скучна бабичко;

да беше сменила поне чаршафите.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

В очите ми с галопа на конете ти

Един текст, написан
след поредното ми ровене
из текстовете на Еми Цветкова

Прерязваш мислите и няма възел
за изтичащите спомени...
Върни ми ги - без тях съм
плитката река
пресичана с галопа на конете ти...

Нищо че ги дадох даром
Върни...

Не
Не ми ги връщай

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Притча за Ной

Болен съм от този дъжд.
Боли ме слънцето и вятъра,
горите и моретата...

А как ме гъделичка тътренето
на краката по тротоарите!

А думите?
Думите ли?
А-а, думите!

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Разстоянието между нас

това което четете
не го пиша аз
просто думите използват
способността да разсъждаваме
за да станат

ЕЗИК

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Когато мечтата стане истина

Когато мечтата стане истина,
разбираш, че има такова нещо,
но когато вярата се превърне в истина,
разбираш, че всичко е само игра на познанието.

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Съм посоките на Европа

Притиснат от наведените погледи
затваряйки вратата на изпушените стихове
излизам на една обикновена улица
в един обикновен крайморски град
на края на европа
един обикновен човек
с нормални възгледи за живота
тръгвам на север
пътя на юг извървах
и ме хвана тъга по севера

хората се заглеждаха учудено
по старинните каменни сгради
шушукаха удивени и захласнато снимаха
с фотоапарати за спомен на внуците
скандинавски пенсионери
хванати за ръка пиеха по
чаша червено вино в кафенетата
градът сумтеше от преяждане
с хора за които
времето изглежда беше спряло
но времето не беше спряло
знаете че няма как

двеста метра на север
от тези впечатления се спрях
на една пресечка от морето
загледан в празната цигарена кутия до бордюра
докато пуша много пиша
и ето ти цигарена кутия до бордюра
но беше празна хвърлих я обратно
на всеки му се случват тези работи

помислих си че северното направление
задължително извежда до морето
и не след дълго го видях да се бълника
по стените на брега
плахо стъпих по ръцете му на пясъка

самоубийствено спокойствие разби главата ми
въпреки че не търпя на много ласки
исках някакси да ме погали
седнах срещу сините му пръсти
загледан някъде навътре
завинаги

[Предишна](#) [Следващо](#) [Начало](#)

От другата страна на вратата

всяка сутрин
затваряме вратата зад себе си
тръгваме по ничията улица

това се случва всяка сутрин
с всеки от нас

оставяйки
зад онази врата
нещата които на-
истина
се случват

баща ми умря в ръцете

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

От другата страна на вратата 2

= на себе си
– на всичко
? от тук
! това го нямам в списъка

изнервен съм нормално е
това е един свят на нерви
влюбен съм – не казвам
че това е един свят на любов

поливам цветята
с урината на кучето
на съседите не им прави впечатление
живеем след 89-та

= – + ? !

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

От другата страна на вратата 3

по пръстите ми са полепнали някакви писателчета
много дребни, сякаш съм попаднал в магнитното поле на нищото
пръстите ми са се наелектризирали и събират всички купени думи
но най гадното е под ноктите

казват че само огънят избива тези микроби
но ако запаля огън по средата на магнитната си душа
има опасност да изпепеля и ръцете си
ако няма друг начин значи това е начинът
другото е есенният ми страх от зимата

така че
сигурно ще запаля огъня
още през септември ще го запаля
но ще останат
там под ноктите
ще останат

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Хроника на 18%

ХРОНИКА НА ЕДНА НЕПРЕДИЗВЕСТЕНА СМЪРТ

„Господин Господинов,
след успешната литературна заявка “Лapidариум” и особено след “Естествен роман” Вие се озовахте в партера на храма на изкуството. (Където между впрочем е пълно с смъртоносна болест за всеки творец, всякакви хора.) Но помръднахте ли оттам? Или се поразговорихте с околните, поразходихте се из съседните стаи (разбирай - държави), понаместихте се около подходящите хора и след като Ви тръгна алъш-вериша, се кротнахте на някоя от продънените табуретки.“

Красимир Симеонов

когато си тръгвам
зад гърба си виждам
18% сиви усмивки
от Кулите на
11% септември
и един Сан Диего
някъде помежду им
е

и
какво от това
че след това
съм само това
което
„От червеите ще умра
С ръце завързани под водопада
Аз ще умра запален в тъжния пожар
Аз ще умра малко или много
Без да страдам но със любопитство
И след това когато всичко свърши
Ще умра.“
като него
да

трудна работа е
да умреш като Виан

само че ако ще умираме
по-добре да е така
отколкото като
георги господинов

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Мълчанието на лудостта или лудостта на едно мълчание

мълчанието на агнета
е
обратната страна на гората
и
мълчанието на пролетта
е
самотният смисъл на думите ви

по тротоара на отсрещната ми самота
куца споменът за евентуално бъдеще
гърмящо от енергията на ветровете
цъфтящо по разрошените кичури
усмихващо се от познание за истинност

малко уморен
да
само малко
поглеждам в огледалото на синовете си
мълчанието на агнетата
и ми идва да грабна онзи
Парфюм на Патрик Зюскинд
изпълващ със смисъл евангелието
на всяко съществуване
да напръскам навсякъде
но се сещам
че това е правено от
обявения за луд
Ницше и Заратустра
е измислица на лудостта му

малко тъмен
да
само малко
сядайки с гръб към вратата
превключвам на National Geographic
вземам хапче

против болка в очите
защото

„Очите ме болят от много слънце,
от погледи, тютюнев дим и вино,
от ветрове и облаци разкъсани,
от гари, разписания и линии,
които вечно гонят хоризонта
с локомотиви, жици и семафори,
със пушек чер, с фенери, със кантони
и все пак никъде не ни отнасят.“

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Презентация на богохулство

важното е
да мислиш за себе си така равномерно
както си изяждаш сандвича когато не си гладен
ей така да поддържаш баланса на ветровете в кръвта от нужда а не
от любов
равномерно всеки ден и навсякъде за да стане всичко това
трябва да минат много години да чакаш псувайки мърморейки
залитайки
докато неистово помъдрееш и седнеш в ъгъла на някое спокойствие
тогава ще видиш през ключалките на сетивата
болките
извън тебе има също толкова много неща колкото вътре а и как
иначе
съществуването би имало оправдание някъде ако не е и другаде

идва ден да помилваш усещането за реалност
с надеждата че може би и то ще те помилва
но това е достижимо само в пространството
където раните на слънцето
солените китове поръсват
с мъртъв замах на опашката

падналото слънце може да се приеме за богохулство
но нали именно затова е паднало
доказвайки сякаш че боговете създадени от човешка ръка
са толкова богове
колкото и изтръпналата от чикии
ръка
дадена за (по)милване

в този ред на мисли (зайците
приеха чувствата ми за разгонени лисици)
погледът ми се отърка по гърба на залеза

зима е

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Съмване

съм „т“-то от Кант
люспа от умряла риба
кавичките от „...изгубеното време“

съм още много други неща
провиснали от езика
на абортирали мечти

но никога няма да бъда
никога няма да бъда
никога няма да бъда

татуировка на ръцете ви

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Испания на върха на копието

дъщеря ми си направи татуировка
с рождената ми дата
винаги съм искал дъщеря ми да си направи татуировка

това стана когато дойдохме в испания
може би е съвпадение че се случи тогава
но си спомням че докато беше малка
често и цитирах думите на Дон Кихот
как свободата се крепи на върха на копието

после прочетох мръсната приказка за германия
на виктор пасков и доста се усъмних за сервантес

сигурно неправилно съм се изразявал
или тя нещо не ме е разбрала
но още и още ме пита дали
испания е на върха на копието

може би не трябваше да я водя в испания
испания не е добро място за татуировки

[Предишно](#) [Следващо](#) [Начало](#)

Самота

само по тъмно
излиза кръвта ми
денят разлива чащите
и оставам толкова жаден нощем
в замъка на топлите си вени
че само една глътка кръв
върща стръмната ми свобода

не че удавеното в локвите слънце
е пречка
за кръвните проби
но само по тъмно
предположението че няма никой
не изглежда цинично

защото единственото нещо
което мразя освен
безсмислено присъствие
е кипналата
кръв по пладне

[Предишно](#) [Начало](#)

После и след това

по сивите ми гънки има само спомени за живот
самият живот го няма, не се е случвал или е относителна обреченост
а обречеността е повече носталгия отколкото живеене

не бих могъл да остана нито миг повече
така и така прекалено дълго настървяхах усещането си за близост
дълго отлагах поглъщането на последната доза раздяла
и допуснах разни хора да ме наричат загниващ корен
което звучи грубо и без никаква организираща семантика

тези редове са някак тъжни разпокъсани и някак вечни
болни замръзнали сухи садистични библейски отчаяни
обвинени в абортирало доверие и абсолютно сбъднати
по среднощните хребети на възмездието

но те не могат да бъдат никакви други
нали всичко покрай мен е имало смисъл но някога
всичко е съществувало обективно другаде и после
междуметията са били активни в език който аз така и не научих
и любовта е била парадигма само със смъкнати гащи

отдавна се канех да започна да живея наново
извън всичките тези замърсени понятия за истина
извън теоретичните същности и скритите значения
извън извън извън извън извън извън извън извън

не знаех че това ще стане без да го искам
ей така както се случват нещата
с една простичка диагноза не ми остава достатъчно
и всяко бъдеще предлага само пътеки с вероятен край
и особено плитка вода с нищо повече от дъно

безкрайното щастие да продължиш е непоносимо удоволствие
след като си видял всичко останало
всичко което е видял баща ми когато си отиваше
и нито за миг не се обърна да ми каже
за подемните сили след срещата със смъртта
как се чувстваш като писък на дете изгубило играчката си в пясъка

но кафяво изправено пред брега на мечтите си
толкова близко до вълнолома на чистите си мисли
пред това бистро протяжно и смело море
че чак чувстваш как пяната гали петите ти

в една нова и действителна есен

Начало

Вашата литературна Голгота

2015

<http://e-sustnost.com/>